

Săptămâna patimilor

I

n fie-care zi din săptămâna patimilor biserica noastră ortodoxă săvârșesce, prin cântări și cetiri, amintirea unor fapte, cari pot înduioșa și inima cea mai împetrită și împovorată de păcate. Liniștea conștiinței nu ne-o poate da de cât mărturisirea păcatelor noastre de bună voie și îndepărtarea de la ele. Acest medicament sufletesc îl are numai Creștinismul.

Dacă vom urmâ la Sf. biserică regulat măcar serile la denii, vom auzi multe învățături de o însemnătate foarte mare pentru sufletul nostru.

Miercuri Iuda trădătorul vinde pe 30 de arginți (cam 100 lei) pe Domnul și învățătorul lumii pe Isus Christos: *«Sărutarea ta este plină de viclesug, înșelătorule Iudo, că ceea ce ai ăis: bucură-te! a fost de odată și o armă; că cu limba ai grăit cele de unire, iar cu voință ai gândit cele de despărțire, că ai cugetat să vinzi celor fără de lege pe făcătorul de bine. «Săruți, Iudo, și vinzi, săruți și nu te pleci, alergând cu viclesug, dar cine, urând, sărută de trei ori? Cine iubind pe cine-vă îl vinde? Sărutarea ta vedesce voința sfatului tău celui rău și fără de rușine.»*

II

În Duminica Floriilor Christos intră în triumf în Ierusalim, dar Cărturarii și Fariseii căuta să-l prință și să-l omóre pentru că el îi muștră de fără de legile lor. Ei găsesc uneltă în Iuda, unul din ucenicii lui Isus. Tocmindu-se cu el asupra prețului, au convenit pentru suma de 30 de arginți a li-l trăda. Semnul eră: pe acel ce-l va salută cu voba și-l va sărută acela este Christos. Protivnicii lui Isus pregătira mrejele lor cu care erau să-l prință nóptea, soldați mercenari și servitori de ai Sinedriului.

Jozi Isus Christos săvârșesce cina cea de taină, prin care înființeză sf. taină a împărtășirii. Isus știa că dejă eră vindut prin trădare și se pregătira cu resignare *«spre patima*

cea de bună voe». Inainte de a se pune la masă joi séra Isus încinge o totă și spală picioarele ucenicilor săi, în semn de smerenie: «Cunosceți ce am făcut vouă? Voi mă numiți pre mine Invățător și Domn, și bine diceți că sint. Deci dacă Eu Domn și Invățător am spălat picioarele vóstre, și voi datori sînteți unul altuia să spălați picioarele, că pildă

Sărutarea lui Iuda.

am dat vouă, că precum am făcut eu vouă și voi să faceți. Amin, Amin dic vouă: Nu este sluga mai mare de cât Domnul său, nici solul mai mare de cât cel ce l-a trimis pe el; de știți acestea, fericiți sînteți de le veți pădi.»

Punându-se la masă Isus, luând pâinea și binecuvîntînd a ȕis: «Luați, mâncați, acesta este trupul meu, care să frînge pentru voi spre ertarea păcatelor.» Apoi luând paharul și binecuvîntîndu-l a ȕis: «Beți din acesta toți, acesta este

sângele meu a Legii ceî Nouă, care se varsă pentru voi spre ertarea păcatelor».

În timpul mesei Isus Christos spune Ucenicilor: «*Prietenilor, unul din voi mă va vinde*», iar Ucenicii ne domerindu-se care este acel trădător dintre ei, și uitându-se unul către altul, Isus declară: «*Cel ce pune împreună cu mine*

Cina cea de taînă.

mâna în blid, acela mă va vinde». Atunci, de și Iuda se apără în formă, dar ei au priceput care i vîndătorul învțătorului.

De la acest timp Iuda nu s'a mai adunat cu cei-l-alți Ucenici, ci furișindu-se s'a dus la Farisei și Cărturari de a-și îndeplini făgăduința dată din ziua trecută.

Iar sêra Joi spre Vineri, după Cină Isus se retrage cu Ucenicii sêi de cea parte de pârăul Cheerilor, unde erà o grădină afară din oraș, ca să se róge. Trădarea nu se putea

face ȃiua, cãci vrãșmașii lui Christos se temeauã de popor, care susțineã pe Christos, pentru cã numai bine vedeuse de la el.

Spre a preintãmpina o resvrãtire în norod și vãrsare de sânge, Christos singur le înlesnesce calea, eșind din oraș singur numai cu Ucenicii săi, și unde știa cã-l așteptã trãdãtorul cu tot aparatul lui. *«Deci Iuda, luãnd oștire de la Arherei și de la Farisei slugi, aũ venit acolo cu felinare și cu fãclii și cu arme. Iar Isus știind tãte cele ce erã sã vie asupra lui, eșind le-aũ ȃis lor: pe cine cãutați? Rãspuns-aũ lui: pe Isus Nazarinenu. ȃis-aũ lor Isus: Eũ sânt. Iar Iuda apropiindu-se de Isus a ȃis: Bacurã-te! Acesta erã cuvântul convenșional, și l-a sãrutat pe el. Atunci Isus a ȃis: De mã cãutați pe mine, lãsați pe aceștia (ucenicii lui) sã se ducã. Atunci apropiindu-se ei, aũ pus mâinele pe Isus și l'aũ prins. Cînd l'aũ prins, Simon Petru a voit sã-l apere și a scos sabia, iar Christos i-a ȃis: Bagã sabia ta în tãcã. Paharul pe care mi l-a dat mie Tatãl, aũ nu-l voiũ bea pe el?»*

Dupã aceea l-aũ legat pe Isus și l-aũ dus la Ana, socrul Caiafei, care erã Arhieroũ al anului aceleuia. Dupã prinderea lui Isus, Ucenicii lui spãimãntați și cuprinși de somn s'aũ împrãștiat de grãzã și fricã. Numai Petru, dupã fãgãduința-i datã, îl urma de aprãpe spre a vedã ce i-se va întãmpla.

Erã nôpte târșiu fãrte, locuitorii orașului dormiaũ pe cãnd vrãșmașii lui Christos erauã treji, vegheaũ și așteptaũ adunați în tribunal, contra tuturor legilor și datinilor, aducerea lui Isus înaintea lor spre a-l condamna fãrã nici o vinã. Aduc zbirii puterii pe Isus legat ca pe un fãcãtor de rele, și-l presintã satisfacerii urei și mișeliei tribunalului Arhieresc. De aci încep insultele, ironiile sauã caznele, tot felul de negliiuri asupra persãnei lui Christos.

Pînã în ȃiua îl duc cãnd la Ana cãnd la Caiafa spre a-l condamna, pentru cã nu aflaũ nici o vinã în el. Condamnarea însã trebuiã sã se facã de urgenșã, pentru cã se temea sã nu se rãscãle poporul și-apoi a doua ȃi Vineri spre Sãmbãtã trebeauã sã intre în Paști, cãnd nu mai puteauã sãvãrși crima. Christos ca un miel nevinovat așteptã osãnda sa. S'a fabricat marturii fãlși îndatã și a fost condamnat la mãrte pe cruce. Fiind-cã acuzãrile aduse nu erauã curat religiãse, n'aũ îndrãznit a aplicã imediat pedepsa,

și în dorii de ȃiuă s'aũ dus cu tumultul de popor la Pilat, guvernatorul Roman, și-aũ cerut cu stăruință confirmarea hotărârei lor. Pilat însă, ascultând probele, n'a găsit întemeiată hotărîrea lor, le-a propus eliberarea lui Christos, dar mulțimea asmuțată de vrășmașii Mântuitorului lumii strigau: să se răstignescă, să se răstignescă! Propunându-le a doua oră să-l elibereze spre ȃiua Pascilor, după obiceiũ, mulțimea din curtea lui Pilat rãcnea cu sălbãticie, «*să se elibereze Varava, (un hoț vestit), iar Christos să se răstignescă!*» Apoi amenință pe Pilat că dacă nu va condamna pe Isus nu va fi prietin Cesarului — care s'a făcut pre sine împărat al Iudeilor. Cu tótă nevinovăția vedită a lui Isus, cu tótă înrêurirea soției lui Pilat de a nu-l condamna, fiind nevinovat, Pilat temându-și pozițiunea și îngrijindu-se de rëscularea vrãjmașilor lui Isus contra sa, declară «că ne aflând nici o vină în el să-l ia după legea lor Jidovii și să-l răstignescă»; iar mulțimea strigă: «*sângele lui asupra noastră și asupra fiilor noștri*».

Aceste fapte neauđite și nepomenite să fac *Vineri* diminetă. De aici, turbați de rãsbunãri, Cãrturarii și Fariseii iaũ pe Christos, il desbracã de hainele sale, il îmbracã în vestminte regale batjocoritore, îi pun o trestie în mână și o corónă de spinii pe cap și îmbrãcat în hlamidă il insultă, il batjocoresc, il derid, il scuipe în obraz, ingenunche înaintea lui și strigă insultător: «Pe alții ai mântuit, scapã-te și pe tine acum, de poți.» Christos, ca Dumneđeũ, rabdã tóte acestea și nu rãspundeã cuvint.

Ajuns la locul osãndeii, este desbrãcat și întins pe cruce. Cãlãii îi pironesc mâinile și piciorile ș'apoĩ înalță crucea înfiptă în pãmint.

Cumplită durere, înfricoșată nedreptate, și tóte acestea fãptuite numai din ură, zavistie și violenție.

Fiind-cã sãra trebuiaũ să intre în Pasci Jidovii și nu puteau lãsã trupurile pe cruce ale celor condamnați, spre a nu se spurcã Pascele, aũ poruncit ca să li se sfãrãme fluerele și ast-fel să le grãbescã mórtea acelor condamnați. Când s'aũ apropiat de Isus l-aũ găsit mort și nu-i aũ sfãrãmat ósele fluierelor piciorilor, ci unul din ostași, spre a se încredință că este mort, cu sulița cõsta lui o aũ împuns și îndată a eșit sânge și apã, semnul morței sale.

Așã a suferit Christos pentru lumea întrégã spre a o în-

vătă calea mântuirii, și spre răsplată primesce de la ómeni rǎstignirea. Pe cruce a spălat Christos păcatul lui Adam, prin cruce noi ne înălțăm, crucea semnul de ocară înaintea de Christos, este pentru noi creștinii podóba cea mai scumpă și armă în contra tuturor duhurilor rele și spurcate. Să ne închinăm cu smerenie patimilor lui Christos ce le-au suferit pentru noi și să nădăjduim că precum l-am vǎdut rǎstignit de vrășmași fără nici o vină, după trei zile Tatăl seú cel ceresc îl va învia din morți.

C. Erbicénu.

Membru al Academiei române.

P R I E R

*De pe alt tǎrîm, pe care
Nu se simte când e nor,
Unde-î cerul vecinic mare
De senin strălucitor,*

*Plécă **Prier** să ne vie
De verdéță 'mpodobit,
Și cu florî la pǎlărie,
Florî drept dragul de privit...*

*Este frate-al Primăverei,
Frate-al doilea măi mic,
Bun ca vraja mǎngăierei,
Subfiratec, 'nall, voinic.*

*Două gingașe cicóre
Intre gene-î înfloresc,
Cu menire 'nvictóre
Pentru némul omenesc.*

*Dintr'o veche preursire
Care nu i s'a schimbat,
Fórte vesel e din fire,
Dar ușor la supérat.*

*Căci de mult și mult ce ține
La drăguța sora lui
Vrîndu-î numai bolți senine,
Nu dă vóe niměnuî*

*Cu nimic s'o necăjéscă,
Insă iarna, cât colea,
Cu nǎrav să dușmǎnéscă
Tot ce nu-î bétrán ca ea,*

*Îi trimite câte-o dată
Vînt de méđă-nópte, norî...
Prier, față întristată
Ia atuncea, printre florî...*

*Și nimic nu-î măi de jale
Pentr'un suflet bun, de cât
Pasul veseliei sale
Sub un cer posomorît...*

*Une orî de-aceea Prier
E ațătat, e plîngător,
Și-n al zilelor cutreer
Pare aspru, schimbător...*

*Dar privirea zîmbitóre
I-o recapătă curând
Glasul de privighiátóre
Dulce 'n crânguri rǎsunănd..*

*Și începe-atunci dorite
Raite 'n lung și 'n curmeziș
Pe cărări ușor umbrite
De al crângilor frunziș,*

*Printre lanuri mǎtăsóse
Cu mici unde ca de rîu,
De pe unde sar voióse
Ciocárliile din grǎu;*

*Prin liveđile întinse
Care, cum îl vǎd pe drum,
Înfloresc de par-că-s ninse
Și-l îmbată de parfum;*